

ספירת העומר (3)

בתורה מגבלות רבות בעסקי העוה"ז איסור ל"ט מלאכות שבת, איסור הונאה, ריבית, שקר, חנופה וכו', ולולי הביטחון שהכל מאיתו יתברך, יהיה קשה על האדם לקבל את תרי"ג המצוות.

ספר "אוצרות התורה, ספירת העומר ל"ג בעומר"

תלמידי רבי עקיבא: לא נהגו כבוד זה בזה חשיבות נתינת כבוד לזולת

בין פסח לעצרת מתו תלמידי רבי עקיבא, על שלא נהגו כבוד זה בזה (יבמות סב:) בספר "חיים שיש בהם", מביא את דבריו הנפלאים של רבי ידעיה הפניני זצ"ל (מגדולי הראשונים, חי בדורו של הרשב"א) אודות חשיבות נתינת כבוד ודברי עידוד לזולת, וכך לשונו הזהב: הלב, תחיהו המילה הטובה, כאשר יחיה המטר את האדמה. מילה טובה ודבר חידוד, מחיים הלב כזריקת עידוד. כמו תלמי האדמה למטר יצמאו, כן תלמי הלב מילה יגמאו.

בזוהר הקדוש כתוב, שאפשר לקבל צרעת לא רק על שמיעת לשון הרע או דיבור לשון הרע, אלא גם אדם שאינו אומר מלה טובה על זולתו נענש בזה. כיוצא בכך כשאדם רואה שחברו עושה משהו והוא יכול להוכיח אותו על כך, ואינו עושה כן, שנאמר: "נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעכר" (תהלים לט. ג.)

ספר "ומתוק האור ספירת העומר, ל"ג בעומר"

תורה עם מידות

בין פסח לעצרת מתו תלמידי רבי עקיבא, על שלא נהגו כבוד זה בזה (יבמות סב:). במדרש (קהלת רבה י"א) כתוב שלאחר שהעמיד תלמידים חדשים אמר להם רבי עקיבא: הראשונים לא מתו אלא מפני שהיתה עיניהם צרה בתורה זה לזה, אתם לא תהיו כן. הקשה הג"ר יחזקאל לווינשטיין זצ"ל, לכאורה הדברים סותרים זה לזה, בגמרא כתוב רק שלא נהגו כבוד זה לזה, ובמדרש כתוב שהיתה עיניהם צרה בתורה זה בזה. באופן פשוט ניתן ליישב, בתחילה היו רק לא מכבדים זה את זה, ולבסוף הגיע המצב של שנאה אחד לשני.

הג"ר יחזקאל לווינשטיין תירץ, ירד ר"ע לעומקם של דברים, וביאר שמה שלא נהגו כבוד זה בזה נובע מזה שעיניהם היתה צרה בתורה. והוא דבר חמור לאין ערוך ממה שלא נהגו כבוד זה בזה. ויסוד גדול למדנו כאן: לא לזלזל בקטנות, ונאמר כיון שאין חטא גמור, לא נורא! כי פעמים יתכן שמה שנדמה לנו כי חטא קטן הוא, אין זה נכון אלא שורשו מחטא עצום. ר"ע למד כי דבר קטן זה של אי כבוד נגרם עקב עין צרה בתורה,

חשיבות מצות ספירת העומר

כתוב בזוהר הקדוש: כל אדם שלא ספר חשבון זה, של שבע שבתות תמימות, לזכות לטהרה זו, אותו אדם אינו נקרא טהור, ואינו בכלל טהור, ואין הוא כדאי שיהיה לו חלק בתורה. ומי שמגיע טהור לאותו יום (שבועות), והחשבון לא נאבד ממנו, כשמגיע לליל שבועות, הוא צריך לעסוק בתורה ולהתחבר בה, ולשמור טהרה העליונה הבאה עליו בלילה ההוא, ונטהר.

וכן מביא הגר"ח פלאגי בשם השל"ה הקדוש: ספירת העומר הוא עניין גדול, וקדושה עליונה ממשיכין על עצמן, על כן צריך שיתעורר לבו בכוונה ויהיה קדוש וטהור.

ספר "אוצרות התורה, ספירת העומר ל"ג בעומר"

מנהג אמירת "למנצח" בנגינות אחר הספירה

בספר "ילקוט מעם לועז" (פרשת אמור) בשם ספר "שערי רחמים" כתב, שבכל לילה, כשגומר לספור ספירת העומר, אומר: "הרחמן הוא יחזיר עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו", ואחר כך אומר את פרק "למנצח בנגינות מזמור שיר", ומביא שם מהספרים הקדושים, שכל האומר מזמור זה שהוא מצויר בצורת מנורה בכל אחד מימי הספירת העומר אחר ברכת כוהנים בשחרית, לא יארע לו שום נזק באותה שנה, והצלחה תשרה בכל מעשיו. וכתב עוד, כי מזמור זה כתב דוד המלך בצורת מנורה במגינו כשהיה יוצא למלחמה, ובזה היה נוצח את אויביו.

ובספר "מושב זקנים בעלי התוספות" כתב: ובודאי זה יסוד גדול בזה המזמור, כי כשתמנה זה המזמור תמצא מ"ט תבות, והוא רמז למ"ט ימים של ספירת העומר. ותו, בזה המזמור הוא מזכיר "ארץ נתנה יבולה", משום שתחילת הקציר היה בחג השבועות.

ספר "ומתוק האור ספירת העומר, ל"ג בעומר"

בטחון, הכנה למתן תורה

כתב החינוך (מצוה ש"ו) ימי הספירה הם ימי הכנה למתן תורה. יש להתבונן מדוע ההכנה למתן תורה נתלת בעומר? ביאר הג"ר אהרן קוטלר זצ"ל, הקרבת העומר היא לימוד והכרה כי הכל מה' יתברך, שהרי הקרבת העומר היא ראשית הקצירה ואת אותה קצירת צריך לתת להשי"ת, ועוד לפני שבא לאכול ולקצור מתבואתו, צריך לתת לה' את העומר לבית המקדש. וזה ההכנה הטובה ביותר לפני מתן תורה ללמוד את מידת הביטחון בה', ולולי הביטחון אי אפשר לקבל את התורה ולעסוק בה, שיש לו דאגת פרנסה, ואף כי מצא פרנסה, יש

שהוא לדברי רבינו יונה בכלל שנאת ה'. וכבר כתב רבינו יונה על המשנה (אבות): אם אין דרך ארץ אין תורה, וז"ל: צריך תחילה לתקן את עצמו במדות, ובזה תשכון התורה עליו, שאיננה שוכנת לעולם בגוף שאינו בעל מדות טובות. אמנם התלמידים האחרונים שהתורה שלהם היתה משולבת יחד עם מדות טובות, כל התלמוד מבוסס עליהם שהרי בגמרא (סנהדרין פו.) כתוב סתם מתניתין רבי מאיר, סתם תוספתא רבי נחמיה, סתם ספרא רבי יהודה, סתם ספרי רבי שמעון, וכולהו אליבא דרבי עקיבא.

ומובא בחז"ל מאמרים רבים של כל אותם התלמידים, המדברים בכבוד הזולת. רשב"י אומר: נוח לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין חבירו ברבים (ב"מ נט.). רבי יוסי אומר יהי ממון חברך חביב עליך כשלך (אבות פ"ב מ"ב). רבי מאיר אומר: והוי שפל רוח בפני כל אדם (אבות פ"ד מ"ר) ר"א בן שמוע אומר: יהי כבוד חברך כמורא רבך ומורא רבך כמורא שמים. (אבות דר"נ כז, ד) **ספר "אוצרות התורה, ספירת העומר ל"ג בעומר"**

אהבת הזולת, מכח שפלות וענוה

בימי הספירה עלינו להתחזק ביותר בענין כבוד הזולת ובמצות ואהבת לרעך כמוך. אין הדבר קל ואין זה פשוט להגיע לדרגה של ואהבת לרעך כמוך, והדבר מצריך עבודת המידות רבה. יש אמצעי אחד, שמסייע ביותר להגיע לאהבת הזולת והוא, הענוה. כאשר אדם עובד על עצמו להגיע למידת הענוה ושפלות הרוח, אזי מסוגל הוא יותר להבין את זולתו ולחיות בשלום עם הזולת. מבלי שום מריבות וחיכוכים.

ניתן לראות לכך רמז במילות הפסוק: האותיות שאחרי "רעך" הם "שפל" כי אם אתה רוצה לאהוב את רעך, אזי צריך אתה לקנות את מידת השפלות והענוה. בעשרת הדיברות נאמר: "אנכי ה'", ואולי נרמז לנו בזה כי המושג "אנכי" שייך רק לה'. אם אנחנו מבינים שאנוכיות אינה שייכת אצלנו, יש יותר מקום לאהבה ולאחיה.

עצה טובה כדי להימנע ממריבות ומכעס על הזולת: אם אדם עושה מעשה שנראה כאילו הוא נגדך, אל תתעמק במחשבות על כוונותיו הרעות ועל חפצו להרע לך, להיפך, התהלך בתמימות והימנע מלחשוד באנשים (אם אין בזה סכנה). אם תנהג בתמימות, ולא תהיה זריז לחשוד בזולתך, תמנע מעצמך הרבה ריב ומדון. רמז לכך מן הפסוק: "ואהבת לרעך כמוך" סופי תבות בגימטריה "תם", שצריך האדם להיות תם בענין זה, שלא לחשוד בזולת, וממילא יחיה עימו בשלום

ספר "ומתוך האור ספירת העומר, ל"ג בעומר"

הלכה: חיוב לעסוק בתורה בלילה

כתב השו"ע (יו"ד סי' רמ"ו סכ"ג): מי שרוצה לזכות בכתרה של תורה, יזהר בכל לילותיו ולא יאבד אפילו אחת מהן בשינה באכילה ושתייה וכיוצא בהם, אלא בדברי תורה חכמה ותלמוד תורה. רמ"א: כי אין אדם לומד רוב חכמתו, כי אם בלילה. ויש לאדם להתחיל ללמוד בלילה מט"ו באב ואילך, ומאן דלא מוסיף יסיף. כתב הפסקים ותשובות (אות נח) ובגמרא (עירובין סה.): שלא נברא הלילה אלא ללימוד. וכל העוסק בתורה בלילה הקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום, דהיינו שנותן חינו בעיני הבריות, ושכינה כנגדו, ומעלה עליו הכתוב כאילו עסק בעבודה.

ספר "פסקים ותשובות יו"ד"

פתגם: אמנות הדיבור בכסף שויה, אמנות ההקשבה, כזהב ערכה.

ספר "שמחלה"

חקירה: מעשר שני ממון גבוה (למאן דאמר)

ממון גבוה ממש, או שרק מחמת קדושתו יש לו דינים כאילו היה ממון גבוה, שלא יכול למוכרו ולקדש בו אשה. (שיעורי ר' שמואל מכות עמוד תסט בהערה) **ספר "קובץ יסודות וחקירות"**

סיפור: הסכם הדדי

בעיר אחת היה רופא, שגבה מחירים מופקעים בעד כל טיפול בחולה. אמר עליו אחד מחכמי העיר: ברית כרותה בין מלאך המוות לבין רופא זה: תן לי הנפש והרכוש קח לך.

ספר "חד וחלק" חלק ד דף (קטג)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, מאיר בן גבי זווירה, ששא בנימין בין קארין מרים ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וות בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלום, פייגא אולגה בת ברנה, רבקה בת ליזה, רישוד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, יעקב בן אסתר, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, רפואה שלימה ולידה קלה לרבקה בת שרה. זרע של קיימא לחניאל בן מלכה ורות אוריליה שמחה בת מרים. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח. יוסף בן מייכה.

